

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Markovics Péter ügyvéd által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Vető és Kováczházy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Vető Gábor ügyvéd) által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2013. június 27. napján meghozott 28.P.26.095/2007/74. számú ítélete ellen az alperes részéről 75. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti. Fellebbezett rendelkezését megváltoztatja, és a felperes keresetét teljesen elutasítja.

A perköltség viselését az elsőfokú perköltségre is kiterjedően akként rendezi, hogy kötelezi a felperest, fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 579.000 (ötszázhetvenkilencezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében elsődlegesen az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 221. § (1), (2) bekezdése, másodlagosan a Ptk. 348. § (1) bekezdése alapján 7.529.513 forint kártérítés, és ezen összeg után 2007. március 23. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti törvényes késedelmi kamat, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A kereset alapjául előadott tényállás szerint a felperes hitelezői 2002. február 18-án meghatalmazták az alperes ügyvédi irodát a „kölcösnszerződés iránti ügyben” történő képviseletükre. Az ügyvédi meghatalmazás értelmében helyettesítésre jogosultak voltak az iroda tagjai és ügyvédjelöltjei. Az eljárásra kijelölt ügyvédjelölt 1999 októbere óta volt az ügyvédi iroda alkalmazottja. Az ügyvédi iroda a megbízói nevében pert indított a Bíróságon a kölcsön visszafizetése iránt. A felperes és adóstársa a per ellenére továbbra is folyamatosan törlesztette a kölcsöntartozást az ügyvédjelölt kezeihez, aki a pénz átvételéről elismervényeket adott. A felperes 2002. december 2-án 8.500.000 forint összegű törlesztést eszközölt, melyre tekintettel a hitelezők képviseletében eljáró ügyvédjelölttel peren kívüli egyezséget kötött. Az ügyvédjelölt közlése szerint a kölcsön tőkeösszegéhez képest jelentős összegű teljesítésre figyelemmel a hitelezőknek további követelése nem mutatkozott, így az ügyvédi iroda nevében eljárva 2002. december 4-én a hitelezői igények megszűnését igazoló dokumentumokat (joglemondó nyilatkozatot és a keresettől való elállást tartalmazó bírósági beadványt) bocsátott a felperes rendelkezésére. Később kiderült, hogy az ügyvédjelölt 2002. április 23. napjától kezdődően a kölcsön visszafizetése céljából átadott pénzt - a 2003. július 3-i kifizetéstől eltekintve - nem továbbította megbízóinak, akik ennél fogva valójában nem tekintettek el az igényük maradéktalan érvényesítésétől, és állításuk szerint nem írtak alá joglemondó nyilatkozatot, valamint meghatalmazást sem adtak a keresettől történő elállás bejelentésére. Az ügyvédi iroda tehát nem kapott felhatalmazást a hitelezőktől arra, hogy a tartozás egy

részét elengedje és peren kívül egyezséget kössön. Az elállásról szóló bejelentés benyújtása helyett az ügyvédi iroda az eljárás szünetelésére tett joghatályos indítványt, 2003. július 24-én pedig a per folytatását kérelmezte. A hitelezők III. rendű alperesként bevonták a perbe az ügyvédjelöltet is. A Bíróság a 2005. február 3. napján meghozott és a III. rendű alperes vonatkozásában fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett számú ítéletével a hitelezőkhöz el nem juttatott törlesztőrészletek vonatkozásában a III. rendű alperest marasztalta, a kölcsönösszegeből 2002. december 4. napján fennmaradt különbözet tekintetében viszont - mivel nem fogadta el azt a védekezést, hogy az ügyvédjelölt a hitelezők beleegyezésével engedte el a tartozást - az adósokat, így a felperest is egyetemlegesen fizetésre kötelezte. Az ítélet indokolásában foglaltak szerint 2002. február 18. napjától 2003. október 20-ig a hitelezők és az ügyvédi iroda között megbízási jogviszony állt fenn, az ügyvédjelölt az 1998. évi XI. törvény (Ütv.) 26. § (1), (2), (4) és (5) bekezdése, valamint 101. §-a alapján a hitelezőktől származó teljes körű meghatalmazással rendelkezett, amelybe a pénzátvétel is beleértendő. A bíróság a joglemondó nyilatkozatot hamis, az elállási beadványt pedig joghatállyal nem bíró okiratnak tekintette, így azokat bizonyítási eszközként nem vette figyelembe. A Bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését követően szám alatt - a korábbi ítéletével lényegében azonos érvek mentén - ítéletet hozott, melyet az Ítélet tábla a számú ítéletével 2007. február 22-én a per fő tárgya tekintetében helybenhagyott. A felperes felülvizsgálati eljárást kezdeményezett a jogerős ítélet ellen, a Legfelsőbb Bíróság azonban a számú határozatával a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Az ítélet alapján 2007. március 23-án, illetőleg 2007. október 10-én az egyetemlegesen kötelezett adóstársa helyett is a felperes megfizetett a hitelezőknek 3.919.000, valamint 1.531.496 forint és 745.000 forint tőkét, 291.137 forint kamatot, 383.200 forint első- és másodfokú, 100.000 forint felülvizsgálati perköltséget, az államnak pedig megtérített 279.840 forint első- és másodfokú, továbbá 279.840 forint felülvizsgálati eljárási illetéket, ezáltal 7.529.513 forint vagyoni kár érte.

A felperes álláspontja szerint a megbízási jogviszony vonatkozásában harmadik személyként károsodott, amely azért alapozza meg az alperes helytállási kötelezettségét, mert a kár kizárólag az ügyvédjelölt Ütv. 1. §-ába, 3. § (2) bekezdésébe, 27. § (1) bekezdésébe, 97. § (2) bekezdésébe, Ptk. 474. § (2) bekezdésébe, 477. § (2) bekezdésébe, Pp. 196. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző tevékenységének a következménye, hiszen amennyiben nem hamis (vagy hamisított), hanem a megbízói valódi akaratát tükröző okiratokat ad át, és esetlegesen a tőle átvett összegekkel a Ptk. 479. § (2) bekezdése alapul vételével nem számol el az ügyfelei irányában, a hitelezők hatályos joglemondásuk miatt nem perelhettek volna eredményesen. A felperes álláspontja szerint az ügyvédi iroda rosszhiszemű álképviselő volt, túllépte a képviseleti jogkörét. A megbízói szándékot kijátszó joglemondás csalárd felhasználása kárkötelmet keletkeztető tényállási elem az alkalmazottja révén rosszhiszemű álképviselői tevékenységet kifejtő alperes relációjában. A felperesi vagyonban a jogerős ítélet szerinti marasztalási összeg és járulékai kifizetésével beállott tényleges értékcsökkenést kárként a munkáltató alperesnek kell megtérítenie. A felperes állította, hogy kifejezetten a joglemondást jelentő megállapodásra tekintettel fizetett meg ott és akkor az ügyvédjelölt kezeihez 8.500.000 forintot. A vagyonában beálló kárnak minősül minden olyan, részéről eszközölt kifizetés, amelyet a 8.500.000 forinton felül teljesített.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes kereseti kérelmét sem a tényállás, sem az előterjesztett bizonyítékok nem támasztják alá. Nem vitásan az adósokkal szemben az alperes ügyvédi iroda a hitelezők képviseletében eljárta. Az adósok a követelés jogalapját ésösszege szerűségét elismerték, és részteljesítéseket eszközöltek. Az ügyvédi iroda közreműködésével megbízói felé több esetben történtek kifizetések. Ezt követően a hitelezők jelezték, hogy újabb nagyobb összeget kaptak meg, erre tekintettel

az eljárás szünetelésére került sor, bízva a további teljesítésekben. Az ügyvédi iroda arra nem kapott felhatalmazást, hogy bármilyen összeg elengedése esetén olyan egyezséget kössön, amely alapján elállhatott volna a keresettől. Az ügyvédi iroda részéről nem került sor az elállással kapcsolatban okirat benyújtására. Az alperes álláspontja szerint a kereseti kérelem már csak azért is megalapozatlan, mert a felperes által igényelt összeg a vele szemben hozott jogerős ítélet szerint is teljes mértékben megalapozott követelés volt. Nem látható ezért be, hogy egy ilyen követelés vonatkozásában milyen alapon merülhetne fel a felperesnek kártérítési igénye. Hivatkozott továbbá az alperes arra is, hogy a felperes az ügyvédi irodát az általa folytatott peres eljárások előtt vagy alatt nem kereste, így nem tett eleget a Ptk. 340. §-a szerinti kárenyhítési kötelezettségének. Amennyiben volna is az ügyvédi irodával szemben érvényesíthető kára, kártérítésre akkor sem lenne jogosult, mert a vele szemben megindított peres eljárást megelőzően tisztázhatta volna az ügyben az alperesi ügyvédi iroda szerepét. Az alperes ezért vitatta, hogy az ő magatartásával összefüggésben keletkezett kár. Álláspontja szerint a felperes nem bizonyította a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt konjunktív feltételek együttes fennállását.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 902.960 forintot, valamint ezen összegnek 2007. november 16. napjától a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát. A keresetet ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 forint + áfa perköltséget ügyvédi munkadíj címén, valamint 99.950 forint egyéb perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 331.000 forint + áfa perköltséget. Az elsőfokú ítélet indokolásában tényként állapította meg, hogy a hitelezők és az ügyvédi iroda között megbízási jogviszony állt fenn. A megbízási körében az ügyvédjelöltnek teljes körű megbízása volt, amely pénzátvételre is kiterjedt. A hitelezők képviselőjében a felperestől átvételi elismervényekkel 2002. április 23. és december 2. napja között jelentős összegű törlesztőrészleteket vett át, amelyekből 8.980.000 forinttal nem számolt el a hitelezők felé. A Bíróság a számú ítéletével az ügyvédjelöltet, mint önálló megbízottat és nem mint az ügyvédi irodával munkaviszonyban álló személyt kötelezte 4.490.000 forint és járulékai megfizetésére, figyelemmel arra, hogy az ügyvédi iroda tevékenységi keretein túllépve megbízást látott el. A Bíróság a ... számú ítéletével a jelen per felperesét és adóstársát a fennmaradt 3.919.000 forint és 745.000 forint kölcsöntartozás egyetemleges megfizetésére kötelezte. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a korábbi peres eljárásokban lefolytatott bizonyítás során megállapítást nyert, hogy az alperesi ügyvédi iroda ügyvédjelöltjének eljárása összefüggésben állt a munkaviszonyával. Kellően körültekintő alperesi magatartás esetén elvárható lett volna, ne önállósodjon olyan mértékben az ügyvédjelölt, hogy az ügyvitel nagy részét egyedül folytassa, és kizárólag ő tartsa a kapcsolatot a megbízókkal. Az ügyvédi kamara az eset kapcsán megállapította, hogy az ügyvédi iroda vezetője szándékos fegyelmi vétséget valósított meg. Az elsőfokú bíróság igazságügyi írásszakértői bizonyítást folytatott le, és az írásszakértői vélemények alapján megállapíthatónak tartotta, hogy a keresettől való elállás megnevezésű okirat nem a megbízó személyek akaratát fejezi ki. Az ügyvédi iroda vezetője alappal nem hivatkozhat arra, hogy nem tudott erről az okiratról, azon ugyanis szerepel az ügyvédi iroda pecsétje és az iroda vezetőjének szignója. A Legfelsőbb Bíróság eseti döntései szerint a munkáltató felelősségét kell megállapítani akkor is, ha az alkalmazott a kárt nem a szoros értelemben vett munkakörében okozta, hanem a munkaköre folytán került olyan helyzetbe, hogy károkozásra lehetősége nyílt. Az alkalmazottért való felelősséget nem zárja ki, hogy az alkalmazott a munkaköri feladatába nem tartozó, esetleg a munkáltató által tiltott tevékenységgel okozta a harmadik személy károsodását, mert a felelősség megállapításánál a károkozó tevékenységének a munkaviszonnyal való összefüggése a döntő. Mindezekre

tekintettel az elsőfokú bíróság szerint megállapítható volt, hogy az alperes, mint munkáltató kártérítési felelőssége fennáll, alkalmazottja ugyanis kárt okozott (Ptk. 339. §) azon jogellenes magatartással, hogy túllépte a megbízóktól kapott meghatalmazás terjedelmét, amikor a keresettől való elállásról szóló okiratot – amely nem a megbízói akaratot fejezte ki – a felperes részére átadta. Az alperes a per során nem bizonyította, hogy alkalmazottja úgy járt el, ahogyan általában elvárható lett volna. Az alperesi ügyvédi iroda az alkalmazásában állt ügyvédjelölt ellenőrzésének hiányával összefüggésben a felperesnek kárt okozott (Ptk. 348. §). Az adott esetben a felperest terhelte a Ptk. 339. §-a szerinti konjunktív feltételek együttes fennállásának, a vagyoni hátránynak a bizonyítása. A korábban lefolytatott bírósági eljárások során megállapítást nyert, hogy a 2002. december 4-i joglemondó nyilatkozat, valamint a keresettől való elállás megnevezésű irat nem került benyújtásra a peres ügy irataihoz. A hamisított aláírásokat tartalmazó joglemondó nyilatkozat és az elállás megnevezésű okirat joghatás kiváltására nem volt alkalmas. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes a keresettől való elállás megnevezésű okirat, illetve a joglemondó nyilatkozat átadásával olyan helyzetbe került, hogy alappal tekinthette úgy, a hitelezők nem kívánnak további igényt érvényesíteni. Amennyiben a felperes ismeri a megbízói akaratot, figyelemmel arra, hogy korábban jelentős összegű törlesztéseket is eszközölt, várhatóan további költségei (fellebbezési, felülvizsgálati illeték, perköltség) nem merültek volna fel. Ezen további költségek felmerülte okozati összefüggésben áll az alperes jogellenes magatartásával. Arra vonatkozóan azonban nem csatolt bizonyítékot a felperes, hogy miért nem került sor a per megszüntetésére, amennyiben a joglemondó nyilatkozat, illetőleg a keresettől való elállás okirata átadásra került a részére. Maga sem vitatta továbbá, hogy 4.000.000 forint tartozása fennáll. A felperesnek, vagy az akkori jogi képviselőjének intézkednie kellett volna „az összecszerűség” korábbi időpontban történő letétbe helyezéséről, tekintettel arra is, hogy kamatfizetési kötelezettség is fennállt. A felperes ehhez képest a marasztalási összeget csak 2007. március 23-án helyezte bírói letétbe. A tartozása 2002 februárjában fennállt, a perre okot adott, az államnak pedig az elsőfokú illetéket megfizetni köteles volt. Amennyiben a felperes részére a hitelezők akaratát nem tükröző irat nem kerül átadásra, a felperes nem kerül olyan helyzetbe, hogy további költségei (902.960 forint perköltség) merüljenek fel. A felperes a kár mértéke tekintetében egyéb bizonyítékot nem csatolt. Mindezekre tekintettel nem volt megállapítható, hogy az alperes jogellenes magatartásával összefüggésbe hozható 902.960 forintot meghaladóan fennállnának a Ptk. 339. § szerinti konjunktív feltételek.

Fellebbezésében az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú ítélet annyiban nem vitatható, hogy az alperesi ügyvédi iroda ügyvédjelöltje által történt megtévesztésből eredő tényleges káaira elméletileg igényt tarthat a felperes, az általa bejelentett igény azonban nem minősülhet ilyennek. Helytálló az elsőfokú bíróság döntése a tekintetben is, hogy mindazon összeg, amit a hitelezői felé a felperesnek meg kellett fizetnie, nem minősíthető kárnak, hiszen e tartozása a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként is fennállott. Kérdésként csak az merülhet fel, hogy az eljárás járulékos költsége (a felperes perrel kapcsolatban felmerült költségei) jogalapját tekintve minősülhet-e olyan kárnak, amelyért az alperesnek helytállási kötelezettsége állna fenn. Az alperes álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, miszerint e költségeket az alperesnek viselnie kell. A felperesnek ugyanis amikor tudomására jutott, hogy a hitelezők az ügyvédjelölt által átadott iratok ellenére követelik a még ki nem fizetett tartozást, haladéktalanul meg kellett volna keresnie az alperesi ügyvédi irodát a helyzet tisztázása érdekében. Amennyiben felkeresi az irodát, megtudhatta volna, hogy az nem tud a kérdéses iratok létezéséről, azok hamisnak tekinthetők, és ezen információ birtokában a felperes saját döntése lehetett volna, hogy nem fizeti ki a még fennálló tartozását. A felperes azonban

semmilyen információt nem kért az irodától, ezért saját felróható magatartásának minősül, hogy a peres eljárásba bonyolódott. Az pedig, hogy már mindent ismerve az elmarasztaló döntés ellen fellebbezett, sőt felülvizsgálati eljárást is indított, végképp nem járhat azzal, hogy ezen eljárásokkal kapcsolatban felmerült költségeit az alperesnek meg kellene térítenie. A felperes perköltségei nem az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben merültek fel, azok teljesen feleslegesek voltak, és amennyiben a kárenyhítési kötelezettsége körében a felperes megfelelő módon járt volna el, úgy e költségei fel sem merülhettek volna. Az elsőfokú bíróságnak ezért azt a következtetést kellett volna levonnia, hogy a perköltségek sem terhelik az alperest. Arra az esetre, ha a per főtárgya tekintetében előterjesztett fellebbezésnek az ítéltábla nem adna helyt, az alperes a terhére megállapított elsőfokú perköltség leszállítását kérte, mivel álláspontja szerint a szakértői költségek ráterhelése alaptalan. A végül megállapított tényállásra, illetőleg a jogalapra is figyelemmel a szakértő kirendelése felesleges volt, így annak költsége a felperest kellene, hogy terhelje. Kifogásolta továbbá az alperes, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú perköltség számítási módját nem adta meg, sőt a bírói gyakorlattal ellentétesen a perköltség viselését „oda-vissza” állapította meg, holott egy elszámolás eredményeként az egyik fél fizetési kötelezettsége merülhet csak fel a másik fél javára.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Álláspontja szerint az alperes alaptalanul hivatkozott a kárenyhítési kötelezettség elmulasztására, hiszen a kár csak az előzményi perben hozott marasztaló jogerős ítélet teljesítése kapcsán következett be. Az előzményi perben történetéről az alperes tudomással bírt, vezetőjét ugyanis a bíróság tanúként meghallgatta. A jogorvoslatok igénybevétele már csak azért is indokolt volt, mert a hitelezők keresetét a bíróság részben elutasította, azaz önkéntes teljesítés esetén többet kellett volna teljesíteni. A jelen perben kirendelt szakértő költségei nem felesleges költségek, mivel az okiratok meghamisított voltát éppen a szakvélemény támasztja alá.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet felülbírálata során nem érintette a 902.960 forintot és kamatait meghaladó keresetet elutasító rendelkezést, mert az a felperes fellebbezésének visszavonása folytán jogerőre emelkedett [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az alperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, döntésével és annak indokaival azonban az ítéltábla a következők miatt nem ért egyet.

Abból kellett kiindulni, hogy a másodfokú eljárás tárgya az előzményi perben felmerült perköltség, melyet a felperes az alperes által okozott kárként kért megtéríteni. Vizsgálni kellett ezért, hogy minősülhet-e a perköltség az alperes által okozott kárnak.

Az ítéltábla e körben azt emeli ki, hogy az előzményi perben a felperesnek a következő volt az álláspontja: a hitelezőkkel kötött egyezség létrejött, lemondtak a 8.500.000 forintot meghaladó követelésükről, ha pedig nem jött létre az egyezség, és nem volt hatályos a joglemondás, azt úgy kell tekinteni, hogy az ügyvédjelölt átvállalta a tartozást, az tehát általa, vagy az iroda által fizetendő meg. A jelen perben ezzel ellentétben a felperes azt az álláspontot képviselte, miszerint nem jött létre egyezség, és arra alapította a kártérítési igényét, hogy az alperes ügyvédjelöltje hamisította azokat az okiratokat, amelyek azt a látszatot keltették, hogy a hitelezők részéről joglemondás történt, és elálltak a keresetüktől.

Nem volt vitás, hogy az ügyvédjelölt annak az ügyvédi irodának az alkalmazottja volt, aki a hitelezőktől megbízással, meghatalmazással rendelkezett. A képviseleti jogon az alperes maga lépett túl, amikor az ügyvédjelöltje olyan okiratot szerkesztett, amelyre nem vitásan nem terjedt ki a megbízás. Az okiratszerkesztéskor álképviselőként eljáró ügyvédjelölt eljárását az alperesnek kell betudni. A Ptk. 221. § (1) bekezdésében foglaltakból következően az álképviselő nyilatkozata nem jogosítja és nem kötelezi azt a személyt, akinek nevében a nyilatkozat megtételre került. A hitelezők joglemondását, keresettől való elállását ezért létre nem jöttek, nem létezőnek kell tekinteni. A Ptk. 221. § (2) bekezdése szerint a rosszhiszemű álképviselő teljes kártérítéssel tartozik, így az ügyvédi iroda felelőssége is fennállhat, ha megvalósultak a kártérítési felelősség Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt konjunktív tényállási elemei.

A kártérítési felelősség tényállási elemek közül az okozati összefüggés azonban csak akkor állhatna fenn, ha a kölcsönszerződéseken alapuló kötelezettségét a felperes önként kész és képes lett volna teljesíteni, és ennek ellenére kényszerült volna bele az ügyvédi irodának betudandó magatartással összefüggésben az előzményi per alperesi pozíciójába. Az ítélet tábla álláspontja szerint az okozati összefüggés fennállása a következők miatt nem állapítható meg.

A kölcsön visszafizetése iránti pert a hitelezők már 2002 februárjában megindították, melyből az következik, hogy a felperes nem volt se kész, se képes arra, hogy a kölcsönszerződésekből eredő fizetési kötelezettségét önként teljesítse. A pert nem az álképviselő tevékenysége miatt vesztette el, hanem amiatt, hogy fizetési kötelezettség terhelte és annak nem tett eleget. A 8.500.000 forinttal a kölcsönszerződés alapján tartozott, a per során eszközölt teljesítést el is számolták a javára. Pervesztés azért lett, mert ahhoz képest, hogy a szerződés teljesítése címén fizetési kötelezettsége állt fenn, a védekezése - melyet a hitelezők joglemondó és elálló nyilatkozattal kapcsolatos álláspontjának ismeretében terjesztett elő - nem volt eredményes. Mindezekre tekintettel nem az álképviselő tevékenysége okozta számára az elsőfokú perköltséget. Különösen hiányzik az okozati összefüggés az elsőfokú ítélet elleni fellebbezés és a jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálat kapcsán. A felperes ezen eljárásokba egyedül a saját döntése folytán került bele, költségei felmerültét ezért semmiképp sem lehet betudni az alperesnek.

Az alperes elsőfokú bíróság általi marasztalását tehát az okozati összefüggés hiányában nem lehetett helybenhagyni. Az előzményi perben a felperes pervesztését a tartozáselengedés és az elállás meg nem történtehez képest előterjesztett alaptalan védekezése okozta, a perköltség fizetési kötelezettsége a per elvesztésének következménye, az pedig egyedül a saját döntése volt, hogy a marasztaló ítélettel szemben perorvoslással élt, amely alaptalannak bizonyult.

A Fővárosi Ítélet tábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a fellebbezett körben megváltoztatta. Az alperes másodlagos fellebbezési kérelmének elbírálása ezáltal okafogyottá vált.

Az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezésének megváltoztatása kihatással volt az elsőfokú perköltségre is, melynek viseléséről a felperes teljes pervesztessége folytán a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kellett rendelkezni. Az alperes eredményes fellebbezése folytán ugyanezen jogszabályi rendelkezés alapján a másodfokú perköltséget is a felperes köteles viselni. Az együttes első- és másodfokú perköltség 478.100 forint, valamint 28.700 forint, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5), (6) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból, továbbá 72.200 forint lerótt fellebbezési illetékből tevődik össze.

Budapest, 2014. június 17.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül: